

На думы, всичкитѣ мъже си приличатъ, дѣлата послѣ показватъ колко сж тѣ различни единъ отъ другій.

Стоилъ.

Понеже само дѣлата показватъ що смьный, то почакайте поне да съдите за мойто сърдце отъ самитѣ дѣла, а не бързайте да мя обвинявате тѣй безправедно отъ страхъ, който е плодъ на едно обезпокоително и тѣжно предчувствіе. Не мя убивайте, моля вы, съ чувствителны-тѣ стрѣлы на едно докачително за мене подозрѣніе, и дайте ми время да вы убѣдя, съ хиляды доказателства, за честността на пламенната ми къмъ васъ любовь.

Лалка.

Ахъ! Колко лесно ся убѣждава чловѣкъ отъ опія, които обыча! Да, Стоиле, азъ не вѣрвамъ, чи сърдцето ви е достойно да мя измами; азъ вѣрвамъ чи вый мя обычате съ истинска любовь, обычате мя съ сърдечна вѣрность; азъ никакъ не щж да ся съмнявамъ за това, и за напредъ една само мысль ще мя обезпокоява прискърбно, — тя е: какво ще каже свѣтътъ за мене!

Стоилъ.

Чи какво има да каже свѣтътъ? Не разумявамъ азъ, Лалке, какво е това ваше безпокойствіе.